

עפ"ג (מרכז) 4303-08-14 - יצחק קלקודה נ' מדינת ישראל

פלילי - חוק העונשין - עבירות מינהליות

var MareMakom = "עפג (מרכז) 4303-08-14 - יצחק קלקודה נ' מדינת ישראל, תק-מח (1)2015, 19201(12/02/2015)";
{p.IDHidden{display:none

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 4303-08-14 קלקודה נ' פרקליטות המדינה, מחלקה כללית

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד	
המערער	יצחק קלקודה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות המדינה

המחלקה הכלכלית.

פסק דין

לפני ערעור שהגיש המערער על חומרת העונש שגזר בית משפט קמא בתיקים מאוחדים, ת.פ. 12538-03-10 ו - ת.פ. 12642-03-10 (כב' השופט שחאדה), על המערער. במסגרת גזר הדין הוטל על המערער קנס בגובה 2.500.000 ₪, שיסולם ב - 40 תשלומים שווים בני 62.500 ש"ח בכל תשלום.

גזר דין בית משפט קמא:

בגזר דין ארוך (המשתרע על פני 24 עמודים), ומנומק היטב, התייחס בית משפט קמא לכל המרכיבים הנדרשים לגזר דין.

בית המשפט מתייחס להודאת המערער בעובדות כתבי האישום.

עמוד 1

מדובר בנאשם שהחזיק בפועל ב - 3 משקים בכפר טרומן. משק 33 המצוי בחלקה 85 בגושים 5715 ו- 5716 במרחב התכנון של הוועדה המקומית לתכנון ובניה חבל מודיעין, משק 35 המצוי בחלקה 87 בגושים הנ"ל, ובמשק 34 המצוי על חלקה 86 בגושים הנ"ל. בשלושת המשקים עשה הנאשם שימוש חורג ושלא כדין ובסטייה מתוכנית מתאר בקרקע חקלאית לפי סעיפים 145, 156א, 204 (א) ו- (ג), 208 ו- 253 לחוק התכנון והבניה תשכ"ה - 1965 (להלן: "החוק").

התוכנית החלה על המקרקעין מש"מ/30, שאושרה למתן תוקף ב- 11.5.87 ותוכנית מספר גז/40/1, שאושרה למתן תוקף ב- 12.5.83, ייעודם של המקרקעין המפורטים הינו חקלאי, מרבית שטח המקרקעין הוכרז כקרקע חקלאית מתוקף סמכותה של הוועדה לשמירה על קרקע חקלאית ושטחים פתוחים על פי סעיף 5 לתוספת לחוק התכנון והבניה (י.פ. 4969 מיום 19.2.01).

בית משפט מפרט השימושים שעשה הנאשם בכל אחד מהמשקים המפורטים לעיל, תוך ציון גודל השטחים הפתוחים, גודל המבנים והשימוש שנעשה בכל אחד ואחד מהם (ראה סעיפים 5, 6 ו- 7 על סעיפי המשנה בגזר הדין).

בית המשפט מפרט העבירות בהן הורשע הנאשם באישומים שני ושלישי, שעניינם אי קיום צו בית משפט (ס'210 לחוק) שניתן נגדו בתיק עמ"ק 70853/02 ובתיק עמ"ק 70851/02 בבית משפט שלום רמלה ועל אף העונשים שנגזרו על המערער בתיקים אלו, לרבות הטלת קנסות וצווי הפסקה שיפוטיים שניתנו, המשיך המערער לעשות שימוש במבנים ובשטחים בחלקם שטחי אספלט בין בעצמו בין על ידי אחרים.

באי כח הצדדים הגישו לבית המשפט הסדר טיעון כתוב (ת/46), בתמצית, הסכימו הצדדים כי יוטל על הנאשם מאסר על תנאי, על מסגרת טווח להפסקת השימוש במבנים ובשטחים השונים. המחלוקת המרכזית הייתה בעניין גובה הקנס שיושת על הנאשם כשכל הצדדים להסדר הסכימו בכתב, כי על הקנס וההתחייבות להיות "גבוהים ומרתיעים".

במסגרת הטענות לעונש, התייחסה המאשימה למשך תקופת השימוש האסור במקרקעין, להקיף הרווחים הכלכליים שעשה המערער (עשרות מיליוני שקלים חדשים) וטענה כי מתחם הקנס ההולם במקרה זה צריך שיהיה בין 2 ל - 4 מיליון שקלים חדשים.

בא כח הנאשם במסגרת הטענות לעונש ציין מצב בריאותו של הנאשם, חולה סרטן, נזקק לסיוע בפעולות בסיסיות, הרווחים שהיו לנאשם אינם כפי שציינה המאשימה, אלא, בהיקף קטן בהרבה.

בית משפט התייחס בגזר הדין להוראת סעיף 40 לחוק העונשין, קביעת מתחם הקנס ההולם. נבחנו חומרת העבירות, משכן של בצוע העבירות על פני שנים, מצבו הכלכלי של הנאשם, תוך שבית משפט אפשר לנאשם להציג בפניו מסמכים ונתונים לגבי מצבו הכלכלי, אך הנאשם בחר שלא להמציא נתונים בעניין זה.

בית משפט הפנה לתיק תו"ב 47071-10-10 מ.י. נ' צוקרמן (פורסם בנבו) שניתן על ידו לענין הפרמטרים הנדרשים בקביעת מתחם העונש ההולם בעבירות תכנון ובניה. לאור פרמטרים אלו נמצא הנאשם בדרגת האשם הגבוהה בביצוע העבירות נשוא כתבי האישום. בית משפט נתן סקירה של פסיקה רלוונטית וקנסות שהוטלו במקרים שונים בעבירות זהות לאלו שביצע הנאשם, בשטחים הנופלים מאלו המתוארים בכתבי האישום נושאי גזר הדין.

נוכח כל המפורט בגזר הדין הגיע בית משפט לקביעה כי מתחם הקנס ההולם לגבי הנאשם במכלול הארועים המתוארים בכתבי האישום נע בין מיליון וחצי לארבעה מיליון שקלים חדשים.

בקביעת גובה הקנס לנאשם שקל בית המשפט לחומרא, חומרת העבירות, עברו הפלילי של הנאשם בתחום הבניה.

ולקולא שקל הודאת הנאשם, אף שזו ניתנה בשלב מאוד מתקדם של ההליך ולאחר שמיעת הוכחות, וכן את מצבו הרפואי.

בסיום הורה בית המשפט על קנס בגובה 2.500.000 ₪ שישולמו ב - 40 תשלומים שווים.

בנימוקי הערעור מציין בא כח המערער:

1. מתחם הענישה אינו נכון , מגלם ענישה כפולה.
2. שטחי השימוש בפועל פחותים, שימוש כלכלי שונה מהותית משימוש שאינו מניב רווחים.
3. הקנס שהוטל על המערער אינו ראוי, לא על פי הפסיקה הקיימת ולא לאור קיומו של הליך ת.א. 37802-10-13 רשות מקרקעי ישראל כנגד המערער , תביעה לדמי שימוש ראויים בסכום של כ - 24.000.000 ₪.
4. מצבו הכלכלי של המערער אינו מאפשר תשלום הקנס כפי שנגזר.
5. המערער עותר במסגרת הערעור להמיר הקנס בעבודות שרות.

באת כח המשיבה מבקשת לדחות הערעור.

טרם מתן פסק הדין אני מוצאת לציין כי במסגרת הדיון בערעור, ביום 1.12.14 התבקש המערער להודיע לבית המשפט אם עומד על טענותיו בערעור או, חוזר בו מהטענות ובית משפט יקבע חלוקת הקנס למספר תשלומים רב יותר מ40 תשלומים שנקבעו בבית משפט קמא.

עד למועד כתיבת פסק הדין לא הוגשה כל הודעה בנדון על אף החלטת בית משפט מיום 15.1.15 המורה לבא כח המערער לתן הודעתו כאמור בתוך 7 ימים.

לגופו של ענין דין הערעור להדחות.

1. למקרא גזר הדין הארוך, המנומק היטב, התייחס בית המשפט לשימושים האסורים שנעשו במקרקעין המשתרעים על כ- 20.000 מ"ר, לפרק הזמן הארוך במהלכו בוצעו העבירות תוך הפרת צווים שיפוטניים, הפקת רווחים כלכליים, ולא מצאתי כי נפלה טעות בגזר הדין.

2. טענת המערער בדבר היעדר יכולת כלכלית לעמוד בתשלום הקנס שהושת עליו דינה להידחות מכל וכל.

בית משפט קמא, נתן למערער האפשרות לתמוך טענותיו לעניין מצבו הכלכלי במסמכים, והדין בבית

משפט קמא נדחה לצורך כך בלבד מיום 1.5.2014 ליום 20.5.2014. אלא, שהמערער בחר שלא להביא נתונים מהם בית משפט יוכל לגזור את מתחם הקנס ההולם המתאים למערער

(ס' 17 עמ' 12 לגזר הדין). מתוך עתירה לבג"צ שהגיש המערער גד רשות שדות התעופה, אשר הוגשה במסגרת הטענות לעונש, עולה כי העסק שפעל במקרקעין "חונים וטסים" ב"עונה" היה בתפוסת שיא של כ- 1000 רכבים ליום. מחיר חניה ליום עמד על 33 ₪, ובחניה מקורה על 50 ₪. חישוב מהיר של רווחי ה"עונה", (חודשי הקיץ החגים וחופשות מבתי הספר) מגיע ל-3.000.000 ₪ בקירוב לכל שנה.

לסכום זה יש להוסיף הכנסה נוספת בשאר ימי השנה. ולכך יש להוסיף התמורה הכספית המגיעה מהצימרים (10 במספר) הפועלים במקום, עד למרץ 2015. וכן יש להוסיף התמורה המגיעה ממחסן קרמיקה ונגריה הפועלים במקום. מכאן, אני מוצאת כי הקנס שהושת ראוי ונכון.

3. טענת המערער כי הקנס שהושת עליו חסר תקדים דינה להידחות.

בית משפט קמא סוקר ענישה שהושתה בעבירות תכנון ובניה על פני 4 עמודים רצופים מהעת האחרונה, ומוצא, ובצדק, כי כל דוגמאות הפסיקה שהובאו על ידו הן בקטיגוריות חומרה נמוכה יותר מעניינו של המערער ובהתחשב בהיקף הפעילות ושנות הפעילות קובע בית משפט כי מתחם הקיף הקנס נע בין מיליון וחצי לארבעה מיליון ₪, אני מוצאת מתחם זה ראוי שאין להתערב בו.

4. טענת המערער כי יש לשקלל תביעת המנהל כנגדו לדמי שימוש ראויים נדחית.

דרישת המנהל לקבלת דמי שימוש ראויים אם תתקבל בבית משפט, אין בה כדי לאיין או, להקהות מחומרת העבירות בשימושים הרבים שעשה המערער במקרקעין לאורך שנים, בניגוד לחוק, והפיק מהן תמורה כלכלית.

5. טענת המערער כי השטח שהניב רווחים פחות משמעותית מהנטען, נדחתה בבית משפט קמא ובצדק. משהודה המערער בשימוש חורג בשטח של 20 דונם ובשימושים שפורטו בכתבי האישום חלקם בשטח פתוח, חלקם בתוך מבנים אין לקבל בשל הטענות לעונש טענה תורת ההודאה. הטענה נדחתה בבית משפט קמא כדין.

6. בקשת המערער להמיר חלק מהקנס בעבודות שרות נדחית. הי על המערער להעלות הבקשה בבית משפט קמא טרם מתן גזר הדין, על מנת שהמערער יבחן על ידי הממונה.

לכשעצמי, אני תוהה, למה מתכוון המערער בבקשתו זו, כשהוא עצמו מציין כי הנו חולה סרטן, יושב בכיסא גלגלים ונזקק לעזרה בפעולות הפשוטות ביותר.

לסיכום הערעור נדחה.

ניתן היום בהעדר, כ"ג בשבט תשע"ה 12.2.2015

המזכירות תיידע הצדדים במתן פסק הדין.

ניתן היום, כ"ג שבט תשע"ה, 12 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.